

A kincset rejtő pince

Nem hiszed el ezt se nekem. Vót egy asszony, az ura csordás vót. Vitte az asszony az ebédet, a gyerek meg a hátán vót batyuba' – mer' akkorába' úgy hordták a gyerekeket, lepedőbe' a hátukon. No jó van – egyem a szíved –, megyen az asszony. Egyszer csak a keresztné' kinyíllott neki egy pince. Bement a pincébe, az ebédet me' letette, oszt kint hagyta. A gyereket letette egy hordóra... mer' ott hordók vótak, de mind tele vót aranypénzvel. Meppakolta magát, oszt ment ki, de a gyereket me' bent felejtette. Ment vóna má' ő a gyereké', de má' a pince lecsukódott. Rítt az asszony, ment az uráho'.

– Mi a' hé?!

– Jaj – aszongya –, bementem egy pincébe, teji vót aranypézekvel – nézd má', ezekkel-e –, de a gyerek me' bentmaradt, a pince me' becsukódott!

Mentek má' ők vissza, de má' nem tanáták a helyet, ahol a pince kinyitódott.

– Nem baj! – aszongya a csordás. Csiplatította a feleségit, hogy így lesz, meg úgy lesz, csak má' ne ríjjon.

No jó van. Vettek ők oszt mindent, a fé' falut vették meg az aranyé'.

De a gyerek is memmaradt, a Jóisten nem hagyta őt elpusztítani. Aranyalmákkal játszott a pincébe', meg adott neki mindent ennyi. No elmútak a napok meg az évek, mennyilott a pince, oszt má' egy akkora embert húztak ki, mint te. Az apja ment be.

– Jaj, apa, nekem jó helyem van, nekem van mindenem, aranyalmákkal játszok...

Hazament a jány.

De tudod-e, valamikor az uraságé vót az a pince, oszt oda elrakták a pézeket. De az má' mostanáig nem nyílik ki. Csak ha eljön az az óra, akkor ő kinyíllik. Pontosan tizenkét órákor, kilenc évbe' egyszer. Úgyhogy arra nem mindenki akad rá.